

פניני מבשר טוב

ליקוטי אמרים מתורת כ"ק אדמו"ר שליט"א
מביאלא

פרשת בהעלותך

ולהתגדל במדרגות נרות המנורה הטהורה,
אלא נשאר דבוק כל העת כמה שנתבע ממנו
ומה שנצטווה לעשות ולקיים ככל אשר
ציוה ה' את משה.

ומבואר בזה גם דרשת חז"ל שהביא
רש"י ז"ל: 'חייך, שלך גדולה משלהם' וכו'.
כי הנשיאים היו משפיעים על יד הקרבת
קרבנותיהם השפעת עניינים ותיקונים
גדולים ונשגבים, כל נשיא שבט לפי עניינו
ותיקונו, כמבואר במדרשים בענין חנוכת
הנשיאים. והם היו מבקשים אותם המדרגות
הרמות וההשגות השייכות לכל שבט, שעל
ידי חנוכת הנשיאים והקרבת קרבנותיהם
היו משפיעים לבני שבטם שפע גדול
במדרגות רמות ונעלות השייכים להם.

אבל אהרן הכהן - שלך גדולה
משלהם, מחמת שבחו של אהרן שלא
שינה, שלא חיפש ולא ביקש להשיג מדרגות
והשפעות. ולא שינה כלל מן הציווי הפשוט
והמצווה המעשית שציווהו הבורא יתברך.
ואף לא נשתנה בו בעצמו, להחזיק עצמו
כבעל מדרגה, המשיג השגות נעלות ורמות,
רק נשאר בעיני עצמו כפי שהיה מקודם,

אחר כל המדרגות לא ישנה הכונה מעשיית
נחת רוח לבורא ית"ש
בהעלותך את הנרות וגו'. ויעש כן אהרן. (ה)

(ג - ב)

ברש"י: אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה
משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות;
להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

והתמיהה מפורסמת, איזה שבח הוא
לאהרן הכהן כמה שלא שינה מדברי ה',
ועשה עבודת המנורה כאשר ציוה ה' את
משה.

אך הן הן הדברים כי בודאי לא נשתבח
אהרן כהנא קדישא כמה שהדליק נרות
המנורה כתיקונם. ולא הגיד הפסוק שבחו
בקיום המצוה שעשה מעשה המנורה
כמצוותה, ולא שינה להאיר נרותיה אל מול
פניה. - אלא עיקר עומק המכוון 'שלא
שינה', היינו, כי למרות כל המדרגות
העליונות והשגות הרמות שנשפעו לו על
ידי הדלקת המנורה, לא שינה מלקיים את
המצווה במחשבה זו לעשות נחת רוח
לבורא יתברך שמו, ולקיים רצונו יתברך
'כאשר ציוה ה' את משה'. ולא הלך אחר
גדולות ונפלאות כמה שיכל להשיג

על הצר הצרר אתכם והרעתם בחצצרת ונזכרתם לפני ה' אלוקיכם וגו'. וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשכם ותקעתם בחצצרת וגו'".

ובהיות זה תפקיד ותכלית פעולת החצוצרות מן ההכרח שתהיה קריאתם חדשה בהתחדשות גמורה, בכל עת שיקראו העם בבהירות מוחלטת ושלמימה לפי מסיבות תמורות הזמנים ושינוייהם המתחלפים בכל עת, ולעמוד ולחזק העם יחדיו מנגד הסכנה האורבת למו מן הצר הצרור אותם, וזה יתכן דווקא בהתחדשות הקריאות בכל עת, על ידי חצוצרות חדשות שבכל דור.

כי הקריאה צריכה להיות מקורית ולא כמעשה קוף בסימנא בעלמא, כי אם להחדיר רוח חדשה ולהפיח רוח חיים בעם בכל דור בהתאם למסיבות המשתנות. ואילו חצוצרות ישנות יכונו למעשה קוף כחיקוי להקריאה, ולא קריאה מקורית בחיות אמיתית, ואז חסר בהתחדשות.

גם כי יהיה מזה תועלת להקהל לכשיוכיחו לנוכח עיניהם מצב ההוה בבהירות, האיך שעומדים נצבים מול סכנה גדולה מחמת הצר הצרור, לבלתי יפולו בתרדמת הזמן והרגל בני האדם והעולם. וזהו דווקא על ידי חצוצרות חדשות. הוא התנאי להמשך עבודת הקדמונים. וזה יוכרח להיות בכל הדורות.

וזה מה שאמרו בספרי: "שומע אני, הואיל ועשה אותם יהיו ירושה לבניו, תלמוד לומר 'לכם לחוקת עולם', לחוקה

אוהב שלום ורודף שלום, וזהו עיקר שבחו של אהרן.

עבודת ישראל פ"ג

הצדיק מקבל כוחו מאנשי שלומו ועתיד ליתן להם מעולם הבא שלו

עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם. (ט ה)

כידוע מהבעל שם טוב הקדוש זי"ע בפסוק 'עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם', שעל ידי עמידתם היה יכול לשמוע, כי על ידי אנשי שלומו יכול הצדיק להתעלות גם הוא. ונמצא שהם גורמים ויש להם שייכות בכל מה שיש לצדיק. ולכן נוחלים הצדיקים ש"י עולמות בעולם הבא, שנותן לו הקב"ה שיוכל ליתן לאנשי שלומו שעזרו בעדו.

ענה ושפלות י"ג

החוצצרות המעוררים על ענייני התקופה – צריכים להיות מותאמים לכל דור

עשה לך שתי חצוצרות כסף וגו'. והיו לכם לחוקת עולם לדדתיכם. (י ב-ח)

ואיתא בספרי: "והיו לכם לחוקת עולם, מכאן אמרו כל הכלים שעשה משה במדבר, כשרים היו לדורות חוץ מן החצוצרות", ע"כ.

ולהבין במה נתייחדו הללו מכל כלי המשכן שהיו לדורות ולא כחצוצרות. אכן תכלית החצוצרות ותפקידם היה לעורר העדה שלא כשאר כלי המשכן, ולתכלית זה צריך התחדשות בכל דור ודור כי אין די בקריאה נושנת משכבר הימים, ולמסע המחנות, וכן לעורר העם בעת המלחמה, כמו שנאמר "וכי תבואו מלחמה בארצכם

ישראל בעת מסעם: 'במדבר הגדול והנורא נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים', [דברים ח טו]. ובודאי אומות העולם והסטרא אחרא, היו מתישים כח בני ישראל, והיו מאבדים הרבה רוחניות. ובכדי לאסוף כל מה שאבדו בני ישראל בדרך מסעם במדבר הגדול והנורא, השיבו אותם מחנה דן. וכן בסוף הגליות, משיח בן דוד ועמו אחד משבט דן, ירדו לעומק היתור גדול, ומשם ישיבו אבידות בני ישראל מה שאבדו באלפי שנות הגלות.

קדושת ישראל פרק ז

המרגיל עצמו בתאוה מסוגל להביאו על עצמו כטבע שני

והאספסוף אשר בקרבו התאוה תאוה. (יא ד)

המבואר בספרים הקדושים גבי העם המתאוים, שתמוה כפל לשון הכתוב 'התאוה - תאוה', ותסגי בלשון אחד התאוה לאכול בשר וכו'.

אך פירשו 'התאוה תאוה', שהטביעו עצם התאוה בטבע גופם ונפשם, ונעשה התאוה כטבע שני בגופם. וכמו תאות המאכל והמשתה הנצרך לקיום גופו של אדם, שהיא טבועה בעצם טבע הגוף מיד עם לידתו, שהרעב מציקו לצורך מאכלו ומשקהו. וכן שאר צרכי האדם, שהם טבועים בטבע הגוף, ומצד טבעו ידרוש את צרכו, ואם יצטרך לשינה עייפותו תכריענו, וכן כל צורך הטבוע בהרגש הגוף. - וכמו כן ממש, יכול האדם לטבוע בעצם טבע גופו, שיהיה נצרך לאיזה תאוה שהורגל בה. שאם ירגיל את גופו עד מאד, בכחינת 'אביק

ניתנו ולא לדורות. מכאן אמרו, כל הכלים שעשה משה במדבר, כשרים היו לדורות חוץ מן החצוצרות", ע"כ.

פתיחה מואד"ש לספר 'תומר יהושע' מהרה"ח משה [גבאי] בורסובסקי ז"ל

בזמן הגאולה יתעלו כל המעשים שלא נעשו בתיקון הגמור

דגל מחנה דן מאסף כל המחנות. (י כה)

ברש"י: תלמוד ירושלמי לפי שהיה שבט של דן מרובה באוכלוסין היה נוסע באחרונה וכל מי שהיה מאבד דבר היה מחזירו לו.

כמו כן הוא כך גם בסוף גליות ישראל, שיבוא משיח ועמו אחד משבט דן, כמ"ש בזוהר הקדוש [בלק קצד:]: 'ויפול רוכבו אחור דא שריה דזמין למיתי בהדי משיחא דאפרים, ואיהו הוי משבטא דדן', ע"כ. והם ישיבו את כל אבידות בני ישראל ברוחניות וגשמיות, היינו תולדות ישראל. והתיקון ייעשה על ידי משיח צדקינו, שהוא יאסוף את כל נדחי ישראל ויביא אותם לידי תיקונם.

והנה לעתיד לבא יהיה תיקון לא רק לנפשות ישראל - אלא אף למעשי התורה והמצוות שלא נעשה כמו שצריך. וכן תולדות מעשיהם הטובים, אפילו אותם מעשים שנחשבים כמתים, ישיבו אותם לשורשם ותיקונם.

שודאי מחנה דן שהיה מאסף לכל המחנות ומשיב אבידתם, השיב לא רק האבידות הגשמיות, אלא היה מאסף ומעלה כל המעשים והאבידות ברוחניות לבל ידח ממנו נידח. שהרי הרבה קשיים עברו בני

חיזונית, מעצמו נמשך הגוף ונצרך לעשות תאוה זו, שהרגיל בה כל כך עד שנעשה בו מציאות טבע גופו, והיינו 'התאוה תאוה', שנעשה התאוה בעצם טבעם. ירה איתנים ע"ב

בה טובא', לצורך תאוה מסוימת, הרי שברוב התמדתו בה תיהפך לטבע שני הטבוע בעצם גופו, עד שגופו מצד עצמו ידרוש ויחפש לתאוה זו, בלא שיסיתהו ויפתהו לכך, ובלא שום פיתוי ומשיכה

תורת רבוה"ק

אל נא תעזב אתנו כי על כן ידעת חננתנו במדבר והיית לנו לעינים. (י לא)

יהודי זקוק לישועה הגיע אל רבינו לשבות אצלו בשבת קודש בליל שבת נכח אותו יהודי בעריכת השלחן וכן בשחרית אבל בעריכת השלחן בצהריים לא בא כי נרדם באכסנייתו. בעת אכילת הפשטידה [קוגל] חיפש את היהודי ורצה לתת לו שיריים אך הוא לא היה שם, כשהגיע מאוחר יותר אמר לו כתוב כי משה רבינו אמר ליתרו "אל נא תעזוב אותנו". הוא פנה ליהודי ואמר: 'אל נא תעזוב אותנו' לא היה לך לעזוב אותנו 'כי על כן ידעת' - כי אתה יודע 'חנונתנו במדבר' - כי מה שיש לנו חן בעיני ד', הוא בגלל הדיבור, 'והיית לנו לעינים' - היה לך לעמוד מול העינים שלנו, 'והיה הטוב ההוא אשר ייטיב ד' עמנו' - הטוב ששולח לנו השי"ת, 'והטבנו לך' - היינו מטיבים לך בזה אך בגלל שלא היית כאן בשעה שחיפשתי אותך - איחרת [את ההזדמנות]. (תורת הרה"ק מלענטשא)

ויתפלל משה אל ה' ותשקע האש. (יא, ב)

בליל שמחת תורה של שנת תשט"ו אירע כידוע אסון מזעזע, כאשר כמה ספרי תורה עלו באש ברשיפה שפרצה בשטיבל דחסידי ביאלא ששכנה באותם ימים בישיבת חיי עולם בעיה"ק ירושלים.

באותה שנה בימי חג הסוכות, הורה רבינו זי"ע, לקהל אנ"ש מירושלים עיה"ק, שיבואו לשבות בצלו בתל אביב ביום שמחת תורה, וביקש שגם אלו שרגילים לבוא ליטול חלק בסעודת הלילא של זקיני מרן היהודי הק' זי"ע שחל באושפיזא דאהרן, שישנו את מנהגם בשנה זו, ויבאו לחוג את יום שמחת תורה במחיצתו. דבר שהיה לפלא, כי לא היה דרכו של רבינו זי"ע בכגון דא. אולם מכמה סיבות, עדיין נשאר מנין מצומצם של אנ"ש, והתפללו יחדיו כדרכם. בליל שמחת תורה, שעות מספר אחר שסיימו את התפלה ועריכת ההקפות, פרצה שריפה בהיכל השטיבל, ולדאבון לב אירע האסון הנורא.

הרה"ח ר' דוד אבן שליט"א [ז"ל] ציין והוסיף על כך, מה שסיפר לו אביו הרה"ח ר' פנחס ז"ל, שהיה אז בימי בחרותו, ואכן נסע כפקודת רבינו לתל אביב, ונשתהה שם מיומ"ד של רבינו היהודי הק' עד אחר שמחת תורה, ובליל שמחת תורה ערך רבינו זי"ע את סדר ההקפות בזריות יתירה, ואח"כ נכנס לשלחן הטהור, ואחר שטעם כזית חלה, פתח בדבריו על כך שהשי"ת שפך חמתו על העצים ועל האבנים, והאריך בענין זה זמן רב, ואמר "שוין, ותשקע האש", ובירך ברכת המזון ונכנס לחדרו. במוצאי יו"ט הבינו כל הנוכחים מה שהתרחש, ויהי לפלא. (אור עולם)